
Reconstrucció de la crònica de la descoberta d'Amèrica

Autor:

Data de publicació: 16-09-2019

Per a tots aquells que dubten de l'autenticitat de la història oficial. Especialment, per a tots aquells que situen als Templers en l'epopeia de Colom però el mapa cronològic oficial no els permet avançar en aquest plantejament. Aquí sí que és possible.

Per a tots aquells que dubten de l'autenticitat de la història oficial. Especialment, per a tots aquells que situen als Templers en l'epopeia de Colom però el mapa cronològic oficial no els permet avançar en aquest plantejament. Aquí sí que és possible.

Aquesta és una reconstrucció de la crònica de la descoberta d'Amèrica, que inclou la tesi d'una manipulació del mapa cronològic oficial, la narrativa s'ha d'entendre com un exercici que no té un altre interès que el de deixar espai per a la curiositat de tots aquells que dubten del rigor de la història oficial. Es basa en la Nova Cronologia de Fomenko i Nosovski, dirigida des de Moscou, a la qual se li afageix un contingut complementari. Segons la tesi principal, la colonització europea d'Amèrica, tal com la coneixem, comença a la segona meitat del segle disset, i abans s'han establert rutes entre Europa i Amèrica per l'oceà Atlàntic, en què participen jueus, cristians i mahometans. Però, segons aquest complement, hi ha un patró que enllaça la gesta del descobridor Colom amb l'Ordre del Temple de Salomó, que li acaba de donar sentit. Es crea, doncs, un escenari eminentment controvertit que, sigui o no cert, permet despertar l'atenció cap a múltiples contradiccions i anacronismes que han persistit fins a l'actualitat.

El patró complementari és el següent. Hi ha un ordre jueu, salomònic i templer a l'edat mitjana real, que conviu amb un ordre cristià i mahometà, però amb un altre escenari cronològic, diferent a l'oficial. L'Ordre del Temple de Salomó té el seu espai temporal 370 anys més a prop, de manera que la seva fundació i el seu desmantellament per part del rei de França no hauria tingut lloc en els anys 1116 i 1307 oficials, sinó en els anys 1486 i 1677 reals. Al seu torn, el descobriment de Colom caldria situar 185 anys més endavant, també en 1677. En els seus inicis, Colom i el projecte colonial papal i hispà seria una conseqüència del desafiament francès davant aquest Ordre, que fins llavors lideraria les rutes marítimes de tothom, en pau relativa amb els mahometans otomans, resultat d'un pacte que en realitat obeiria a l'aliança de l'Arca de Salomó. Però amb la caiguda de l'autoritat d'aquest Arca naixeria el poder del Vaticà, i amb ell el projecte messiànic i universal de Crist que acabaria impulsant la colonització i la reconstrucció integral tant de la història com dels textos sagrats, amb la direcció de la companyia de Jesús i amb el braç censor de la Santa Inquisició.

Aquesta és la història que apareix amb aquest simple triple salt cronològic que permet observar amb uns altres ulls el passat recent.

Aquesta reconstrucció situa la història dels imperis colonials de Castella, Portugal, Anglaterra i França, a la llista d'històries modernes recreades per la seva glòria, especialment en relació als fets dels segles setze i disset. I, en canvi, situa la història anterior de poders com el català, el genovès i el venecià a la llista d'històries adulterades, esborrades pel benefici de les anteriors. En el cas d'Espanya, l'Imperi espanyol adoptaria la seva identitat castellana com a resultat dels Decrets de Nova Planta que sotmeten a la crida Corona d'Aragó, entre els anys 1707 i 1716.

La supremacia castellana, que la història oficial crea a partir del segle setze, davant d'una Corona d'Aragó que s'emmotllaria a ella, seria el resultat d'una mala reconstrucció cronològica ordenada per l'Església inquisitorial romana. En aquesta manipulació deliberada desapareixeria el català de les obres editades, tots els grans conqueridors serien castellans i no existiria cap raó per a tal greuge (com sí ocorre en el segle divuit), en un escenari incongruent que es fa coincidir amb un imperi europeu dels Habsburg que la castellanidad colonitzadora ignora per complet. En realitat, hauria tingut lloc una castellanització d'Espanya en temps dels Borbó del segle divuit, quan els catalans han estat sotmesos i han desaparegut els poders dels regnes hispans sobre Itàlia i la resta d'Europa. L'Imperi espanyol castellà comença llavors, i acaba amb la invasió de Napoleó i la consegüent pèrdua de la majoria de les colònies un segle més tard. Abans va ser una empresa col·lectiva amb notòria presència catalana i italiana, hereva del Temple de Salomó, que

competiria amb França pel control de Roma i de l'imperi salomònic fracturat. El Segle d'Or de la llengua espanyola (castellana), al seu torn, no començaria el 1530, sinó el 1715, i no acabaria en 1645 sinó el 1830, quan cau la Santa Inquisició a Espanya. Per aquesta raó, la història colonial espanyola no tindria cap reminiscència catalana, ni en la llengua, ni en els seus autors ni en els seus escenaris polítics. La causa no va ser l'abandonament voluntari de l'ús del català que narra la història oficial, després de segles de gran prestigi, fins i tot pels propis catalans a les terres catalanes. Segons aquest plantejament, la causa va ser la prohibició del seu ús que imposen els Decrets de Nova Planta i el projecte d'unificar tota Espanya al voltant d'una castellanitat dominant, tant a l'església com al govern, que la Reial Acadèmia de la Llengua estableix des de l'any 1712.

Per aquesta raó, i no per una altra, el zel castellà va impedir reconstruir la catalanitat dels dos segles anteriors, creant el que és, sens dubte, una de les majors contradiccions de la història europea occidental. Els catalans, assentats llavors al mig Itàlia i amb nombrosos ponts amb el papat i amb els interessos comercials de tot Europa, amb una poderosa banca i alts càrrecs en l'Ordre de Sant Joan, no es autoinfligien voluntàriament l'abandonament d'aquesta empresa, sinó que els va ser imposat pel nou Rei i el nou ordre papal. La idea de crear un Segle d'Or de la literatura espanyola en català i altres llengües era incompatible amb el projecte institucional del seu esborrat, de la mateixa manera que va ocórrer a França amb el català i la resta de llengües occitanes, així com amb el conjunt de llengües diferents al francès parisenc.

Resultat d'un desafiament simbòlic associat a la imposició d'un Messies, que havia de substituir a l'ideal del Temple de Salomó, s'hauria iniciat una manipulació integral de la història i l'origen de la colonització en nom de la castellanidad; que al seu torn mutilaria la història real dels anys anteriors i la dels protagonistes que l'haurien liderat, que no haurien estat tot el castellans que s'hagués desitjat. Aquesta gran manipulació comença a ser intensiva des de l'any real de 1715, que correspon a l'any oficial de 1530.

A causa del canvi geopolític que assentaria als Borbó en el tron ??de les Espanyes i de França, es crearia un complet esborrat de la història recent que inclouria la total manipulació de la identitat i de les raons de l'empresa colonial de Cristòfor Colom, així com de la d'Hernán Cortés i la d'altres conqueridors contemporanis; al costat d'una mutació sistemàtica (no oficial) dels llinatges catalans, i italians, els que haurien adoptat denominació castellana (tal com ha descobert en gran mesura l'Institut Nova Història, INH, amb seu a Arenys de Munt, Catalunya).

Aquest gran primer projecte de reconstrucció crearia grans incongruències, com les proves avui dia reconegudes de rutes prèvies entre Amèrica i Europa establertes pels pobles nòrdics, així com les equivalents des de la gran Xina. Però hi ha altres, que es poden analitzar. D'una banda, es troben els mapes i l'extraordinària imatgeria pictòrica que s'associa a les caravel·les dels oceans recentment conquistats amb la creu vermella, que haurien sobreviscut al seu esborrat i destrucció. En múltiples imatges s'identifica el descobriment de Colom amb la creu patent de l'Ordre del Temple de Salomó, i en alguns mapamundis a la presència d'una flota equivalent dominant, per tots els oceans. Tots ells farien referència a l'Ordre del Temple de Salomó. De l'altra, hi ha nombrosos mapes de l'època amb els emblemes catalano-aragonesos i amb la creu de l'Ordre de Crist portuguesa (aquesta ordre dirigiria les primeres dècades de l'empresa colonial portuguesa), que solen no incloure al símbol del castell representatiu de Castella. Aquests mapes ens parlen d'un ordre anterior al castellà a l'empresa colonial. Però també hi ha altres incongruències, com la del projecte papal del Tractat de Tordesillas de 1494 (l'any 1679 real), que reparteix el món entre els reis d'Aragó i de Castella i els de Portugal, tant pel il·lògic i temerari d'aquest tractat internacional com per l'anacronisme històric que representa el fet que, oficialment, es repartís un nou continent i Colón cregués estar a Àsia.

De la mateixa manera, tampoc són congruents les sorprenents concessions a l'almirall Colom de les Capitulacions de la Santa Fe, segellades a Barcelona, ??que anirien de bracet amb l'obligatorietat de l'adopció del cristianisme per part de tots els jueus i mahometans hispans. Aquestes capitulacions, mesos abans de consumir el "descobriment", no tenen sentit, i el repartiment del món entre els reis hispans de les Espanyes i de Portugal tampoc, almenys de la manera que ens ha estat transmès. No té sentit que es delegui al llinatge d'un suposat descobridor el rang de Virrey d'Àsia (càrrec vitalici per a ell i els seus successors) i l'hi enviï allà amb únicament tres vaixells perquè prengui possessió de les terres davant la magnífica autoritat del Gran Khan; ni que se li lliuri el dret de delme que fins llavors pertanyia a l'església; ni que se li faci jutge principal de tots els assumptes que es dirimeixen allà. No té sentit que es reparteixi el món entre el llinatge d'un almirall, al servei d'una reina castellana, i l'autoritat de Portugal liderada per l'Ordre de Crist. I tampoc té sentit que abans d'aquesta empresa, concedida pel Papa, que havia de beneficiar a tots els cristians, exclouï als de la resta d'Europa i als jueus i mahometans hispans,

Estas capitulaciones, meses antes de consumir el “descubrimiento”, no tienen sentido, y el reparto del mundo entre los reyes hispanos de las Españas y de Portugal tampoco, al menos del modo que nos ha sido transmitido. No tiene sentido que se delegue al linaje de un supuesto descubridor el rango de Virrey de Asia (cargo vitalicio para él y sus sucesores) y se lo envíe allí con únicamente tres barcos para que tome posesión de las tierras ante la magnífica

autoridad del Gran Khan; ni que se le entregue el derecho de diezmo que hasta entonces pertenecía a la iglesia; ni que se le haga juez principal de todos los asuntos que se dirimen allí. No tiene sentido que se reparta el mundo entre el linaje de un almirante, al servicio de una reina castellana, y la autoridad de Portugal liderada por la Orden de Cristo. Y tampoco tiene sentido que antes de esta empresa, concedida por el Papa, que debía beneficiar a todos los cristianos, excluya a los del resto de Europa y a los judíos y mahometanos hispanos asentados allí desde hacía siglos, hasta el punto de declararles a todos ellos indignos de ejercer su derecho de adopción de fe a un mismo Dios. No lo tiene.

En cambio, sí que tiene sentido que Colón representase a la autoridad genovesa y/o catalana de la Orden del Templo de Salomón (que hasta la fecha habría sido la principal autoridad marítima del brazo militar, como evidencian los cuadros del descubrimiento y los mapamundis), tras el atentado del rey de Francia hacia dicha Orden en las tierras francas y occitanas en el año 1677 real (el 1307 oficial), coincidiendo con el debilitamiento del pacto o alianza del Arca de Salomón, entre Oriente y Occidente. En este sentido, adquiere especial relevancia la adopción de la misión “templaria” de la Orden de San Juan Bautista, así como la fundación de los poderes templarios en los reinos de Valencia y de Portugal, con los nombres de la Orden de Santa María de Montesa y de Cristo, respectivamente, en el año 1314 oficial que sería el 1682 real. Estas órdenes habrían sido creadas junto al Tratado de Tordesillas, y habrían sido empoderadas por el Papa para completar la misión del Templo de Salomón vencido en nombre de María y de Cristo, bajo la nueva cruz de San Jorge. Es decir, en los inicios de la reconstrucción de la historia, se habría concebido la mutación integral de la Orden del Templo de Salomón bajo la autoridad del papa de Roma, desafiando a la osadía del rey de Francia, y por esta razón el proyecto sanjuanista y sanjorgiano sería una misión del nuevo imperio cristiano que tomarían como aliados los reinos hispanos y los poderes italianos.

En base a este razonamiento, tiene sentido que Colón fuese la cabeza de un linaje imperial asociado a los grandes monarcas, que a su vez representase y/o substituyese a la autoridad judía de Europa occidental y a un orden religioso y militar, romano y salomónico, dominante y principal, antes de su desmantelamiento posterior para dar lugar al nuevo orden católico y romano del Vaticano. De este modo se comprenden las Capitulaciones de la Santa Fe. Junto a los poderes de los Colón aparecerían en las esferas hispana y vaticana los de los Borja, que irían de la mano, y, a su vez, a medida que fueron intervenidos por la competencia imperial europea, que se levantaría ante ellos, “caerían” años más tarde, conjuntamente.

Estaría en juego el fundamento económico de un ambicioso proyecto cristianizado, que necesitaría del oro y la plata proveniente de América que hasta entonces habría enriquecido sobremanera a la Orden del Templo de Salomón, convertida en la máxima autoridad militar y comercial de todos los mares y océanos, junto a la flota otomana. De este modo, la apropiación de este “tesoro” en minas de metales y piedras preciosas, por parte del cristianismo europeo, sería otra razón de peso para borrar de la historia, para siempre más, la autoridad de sus anteriores propietarios, en especial la judía y la mahometana, aliada hasta entonces en un frágil pero fructífero orden salomónico, sabio, resultado de una alianza anterior.

Por esta razón, el Papa Inocencio VIII entregaría a Don Miguel Alonso de Pinzón, antes de la gesta del descubrimiento, un documento de la Corte de Salomón proveniente del estamento judío que informaba de cómo llegar a grandes y ricas tierras que se encontraban en el Oeste, apuntando a México. La Corte existía, y en ese inicio era judía y papal.

Finalmente, una reflexión. Únicamente a modo de ejercicio o curiosidad histórica, esta narración nos ubica en otro escenario diametralmente al oficial, únicamente creando un triple salto cronológico que, de ser cierto, implica más de lo que aquí apenas se vislumbra. La trascendencia de esta reconstrucción sobrepasa el alcance y el significado que se desprende a primera instancia de las afirmaciones anteriores. Tiene que ver con el borrado deliberado de la importancia del Imperio romano de Constantinopla en beneficio del de Italia, que sería en gran medida una invención creada especialmente a lo largo de los siglos diecisiete y dieciocho; así como con la historia del borrado de la autoridad medieval del Templo de Salomón; y con la estigmatización y posterior persecución de la comunidad judía.

(*) Andreu Marfull Pujadas, Profesor en Planificación y Geografía Urbana a la Universidad Autónoma de Ciudad Juárez, México.

15 de septiembre de 2019